

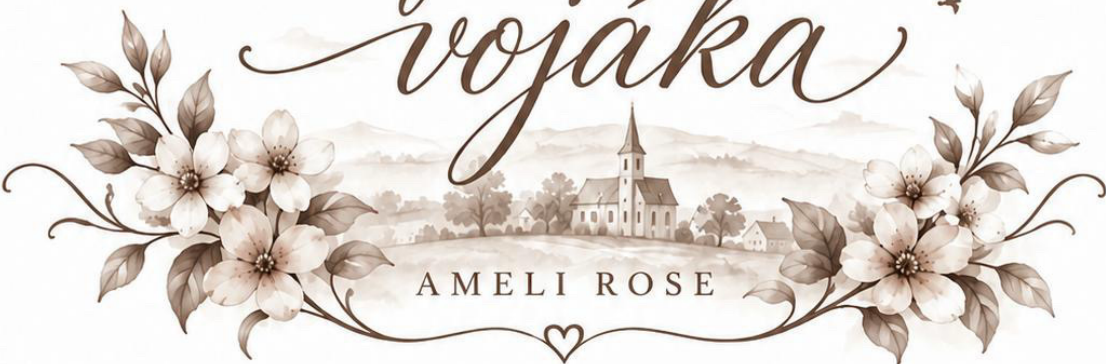
V NÁRUČI VOJÁKA

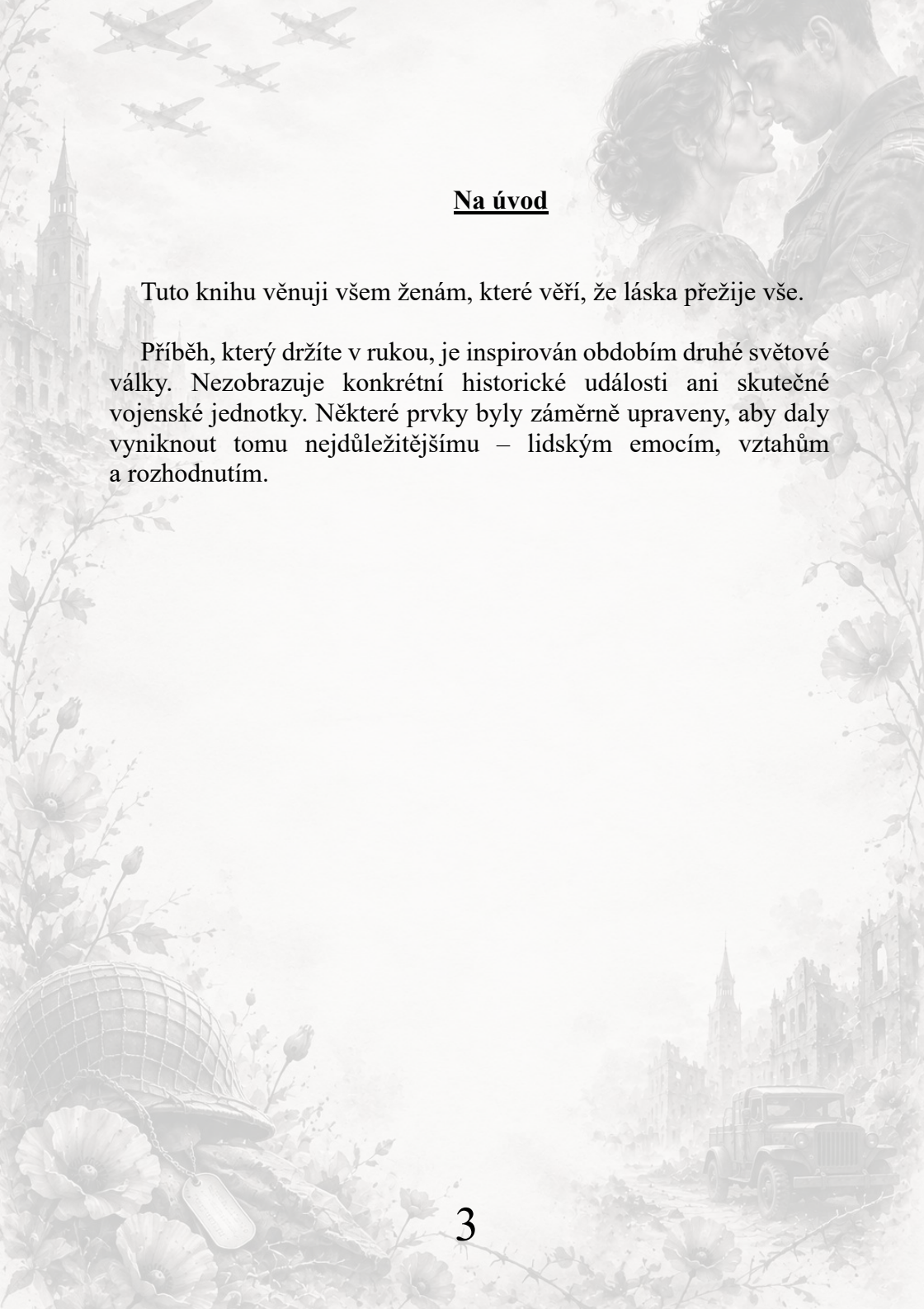
KDYŽ SVĚT HOŘÍ,
JEN LÁSKA MÁ SÍLU PŘEŽÍT.

— ★ —
AMELI ROSE

*V náručí
vojáka*

AMELI ROSE

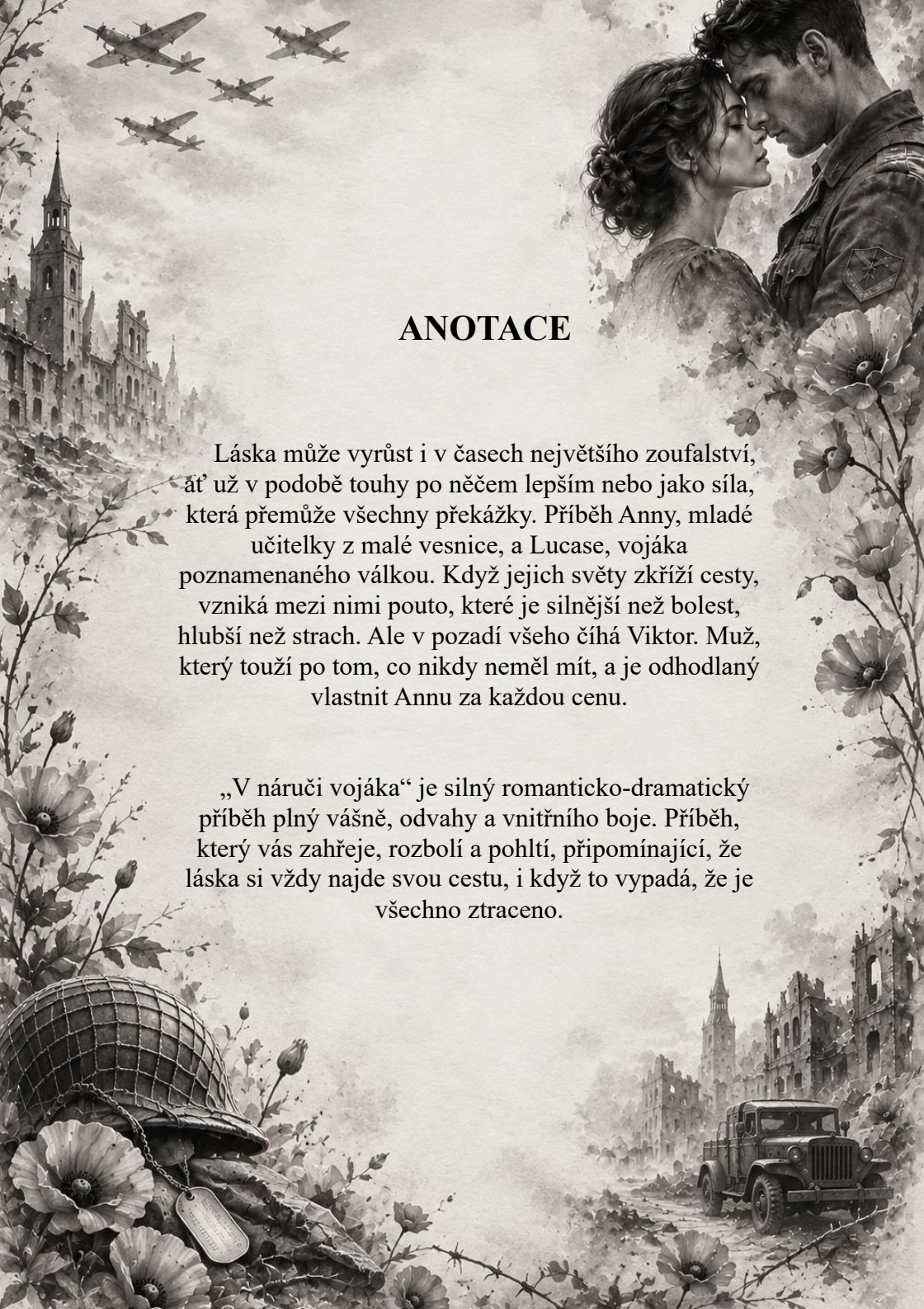

Na úvod

Tuto knihu věnuji všem ženám, které věří, že láska přežije vše.

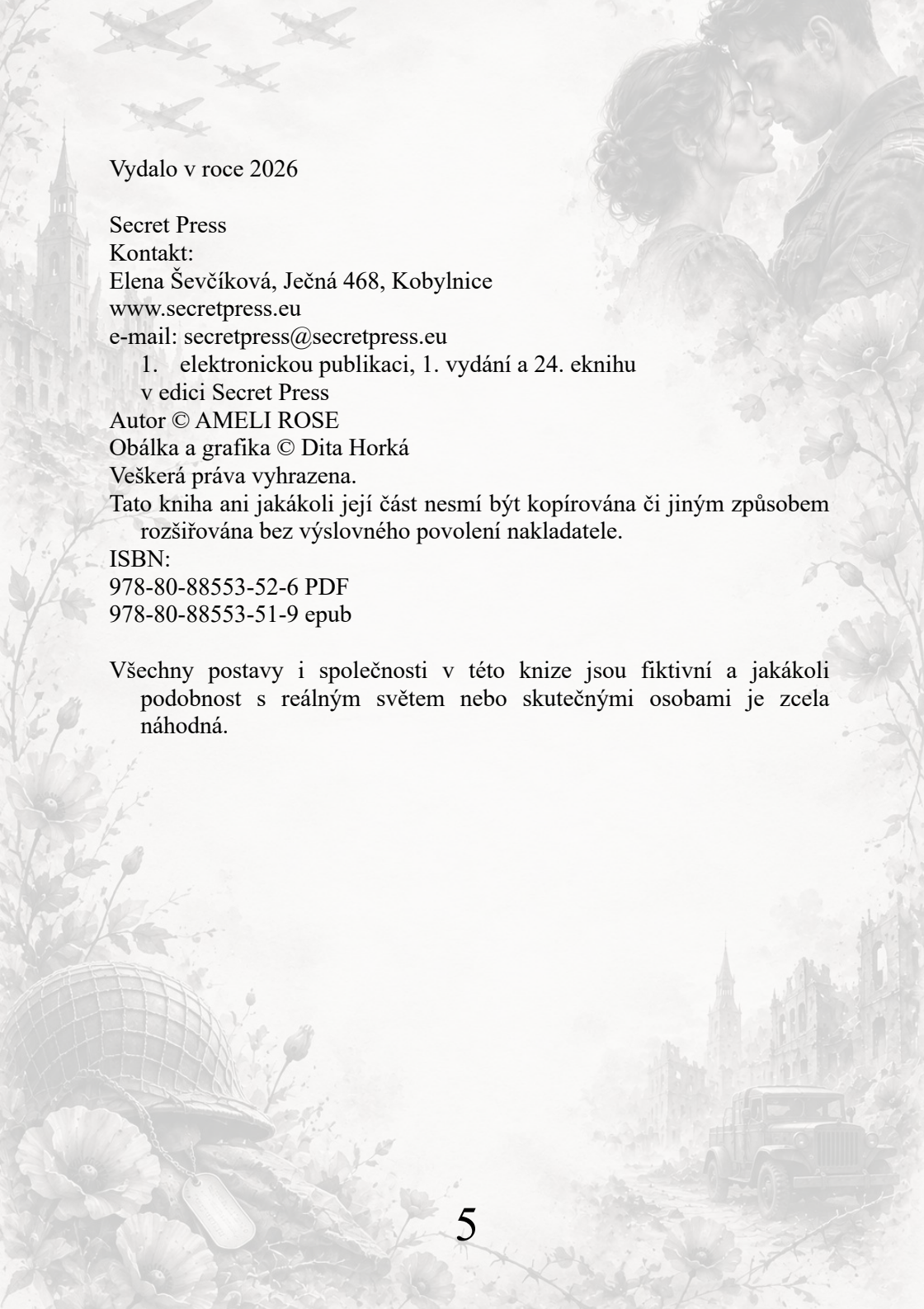
Příběh, který držíte v rukou, je inspirován obdobím druhé světové války. Nezobrazuje konkrétní historické události ani skutečné vojenské jednotky. Některé prvky byly záměrně upraveny, aby daly vyniknout tomu nejdůležitějšímu – lidským emocím, vztahům a rozhodnutím.

ANOTACE

Láska může vyrůst i v časech největšího zoufalství, ať už v podobě touhy po něčem lepším nebo jako síla, která přemůže všechny překážky. Příběh Anny, mladé učitelky z malé vesnice, a Lucase, vojáka poznamenaného válkou. Když jejich světy zkříží cesty, vzniká mezi nimi pouto, které je silnější než bolest, hlubší než strach. Ale v pozadí všeho číhá Viktor. Muž, který touží po tom, co nikdy neměl mít, a je odhodlaný vlastnit Annu za každou cenu.

„V náruči vojáka“ je silný romanticko-dramatický příběh plný vášně, odvahy a vnitřního boje. Příběh, který vás zahřeje, rozbolí a pohltí, připomínající, že láska si vždy najde svou cestu, i když to vypadá, že je všechno ztraceno.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 24. knihu
v edici Secret Press

Autor © AMELI ROSE

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

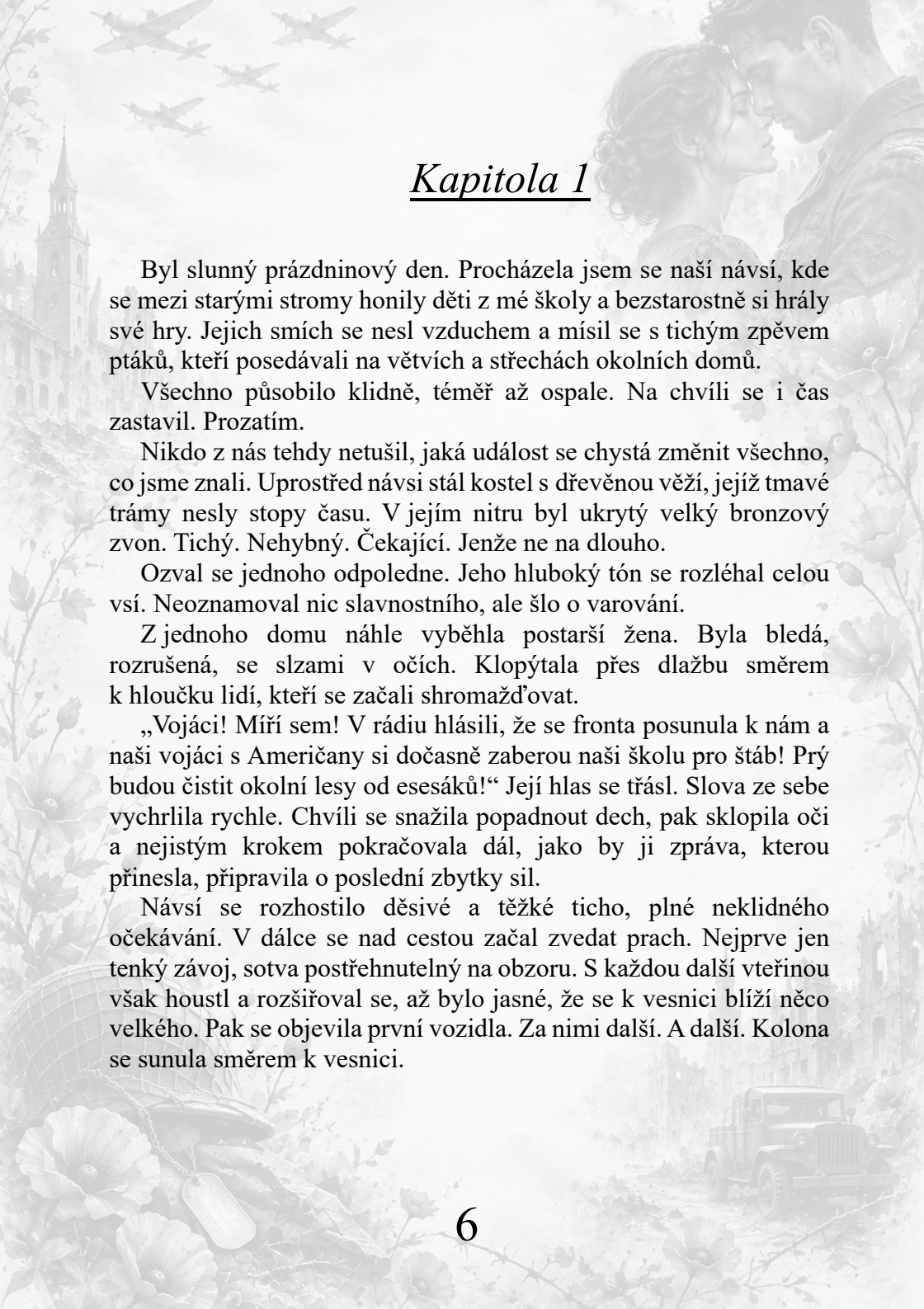
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem
rozsířována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-52-6 PDF

978-80-88553-51-9 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli
podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela
náhodná.

Kapitola 1

Byl slunný prázdninový den. Procházela jsem se naší návší, kde se mezi starými stromy honily děti z mé školy a bezstarostně si hrály své hry. Jejich smích se nesl vzduchem a mísil se s tichým zpěvem ptáků, kteří posedávali na větvích a střechách okolních domů.

Všechno působilo klidně, téměř až ospale. Na chvíli se i čas zastavil. Prozatím.

Nikdo z nás tehdy netušil, jaká událost se chystá změnit všechno, co jsme znali. Uprostřed návsi stál kostel s dřevěnou věží, jejíž tmavé trámy nesly stopy času. V jejím nitru byl ukrytý velký bronzový zvon. Tichý. Nehybný. Čekající. Jenže ne na dlouho.

Ozval se jednoho odpoledne. Jeho hluboký tón se rozléhal celou vsí. Neoznamoval nic slavnostního, ale šlo o varování.

Z jednoho domu náhle vyběhla postarší žena. Byla bledá, rozrušená, se slzami v očích. Klopýtala přes dlažbu směrem k hloučku lidí, kteří se začali shromažďovat.

„Vojáci! Míří sem! V rádiu hlásili, že se fronta posunula k nám a naši vojáci s Američany si dočasně zaberou naši školu pro štáb! Prý budou čistit okolní lesy od esesáků!“ Její hlas se třásl. Slova ze sebe vychrlila rychle. Chvíli se snažila popadnout dech, pak sklopila oči a nejistým krokem pokračovala dál, jako by ji zpráva, kterou přinesla, připravila o poslední zbytky sil.

Návší se rozhostilo děsivé a těžké ticho, plné neklidného očekávání. V dálce se nad cestou začal zvedat prach. Nejprve jen tenký závoj, sotva postřehnutelný na obzoru. S každou další vteřinou však houstl a rozšiřoval se, až bylo jasné, že se k vesnici blíží něco velkého. Pak se objevila první vozidla. Za nimi další. A další. Kolona se sunula směrem k vesnici.

Někteří lidé ji sledovali s nadějí. Jiní s rostoucími obavami. Ale většina jen nehybně a mlčky stála. Věřili, že když zůstanou potichu, válka si jich nevšimne.

Vojáci projížděli kolem nás. Jejich tváře byly chladné a bez výrazu. Nikdo z nich se nerozhlížel. Dívali se jen vpřed. Zvedla jsem hlavu ke škole na kopci. Ještě před pár dny tam děti běžaly po chodbách, smály se a hádaly se o maličkosti. Teď ji zabrali. *Kde se budou učit? Mám doma pouze sedět a nic nedělat? A co si pro nás osud vlastně připravil?*

Následující ráno mě ze spánku vytrhl nezvyklý zvuk. Zmateně jsem otevřela oči a na okamžik zapomněla na události předchozího dne. Pak se mi vše vybavilo. Vojáci! Vyskočila jsem z postele a jen v noční košili přeběhla k oknu. Opatrně jsem pootevřela okenici. Po cestě pod naším domem projížděla další vojenská kolona. Tanky, obrněné vozy a desítky vojáků. Někteří kráčeli pěšky, jiní seděli na koních. Mířili za ostatními k naší škole.

Sledovala jsem je z bezpečí obývacího pokoje, dokud mě nezaujal jeden z jezdců. Jel na bílém a velmi svalnatém koni. Na hlavě měl kapitánskou čepici staženou nízko do čela, takže jsem mu neviděla do tváře. Přesto mezi ostatními okamžitě vynikal. Seděl v sedle naprosto jistě a klidně. Jeho široká ramena a vzpřímené držení těla působily téměř autoritativně. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Někteří měli nášivku Czechoslovakia. Jezdec ji ale neměl. Takže to musel být Američan.

„Anno, zalez dovnitř!“ ozval se za mnou otcův hlas. „Nevíme, co jsou zač. Ještě tě uvidí!“

Leknutím jsem ucukla a rychle zavřela okenici. Otec zatáhl závěs a zamračeně vzhlédl směrem ven. Pomalu jsem se vracela ke své posteli. Přesto jsem před sebou stále viděla toho jezdce na bílém koni.

Uběhlo několik týdnů. Kamkoli jsem se podívala, všude byli vojáci. Na návsi, u domů, u školy. Slunce už nesvítilo tak silně jako

dřív a ptačí zpěv, který kdysi zaplňoval celé okolí, utichl. Veškerá radost se vytrácela. Škola nefungovala a mně chyběly děti z mé třídy. Jejich smích i jejich hlasy. Všechno to ticho bylo najednou až nepřirozené.

To odpoledne jsem se vydala do knihovny. Bylo to jedno z mála míst, kde jsem mohla na chvíli zapomenout. Milovala jsem romány. Takové ty s láskou na první pohled a šťastným koncem. Příběhy, ve kterých bylo všechno jednoduché a krásné. Jenže kvůli válce nepřicházely nové tituly. A tak jsem si znovu půjčovala ty, které jsem už dávno znala nazpaměť. Se sklopenou hlavou, ztracená ve vlastních myšlenkách, jsem do něčeho narazila. Do něčeho tvrdého a pevného. Leknutím mi vyklouzla kniha z rukou a s tichým žuchnutím dopadla na zem. Zrak mi sklouzl dolů a já uviděla černé vojenské boty. *Co to...? Do koho jsem to vlastně narazila?*

Opatrně jsem začala neznámého zkoumat od bot až ke kolenům a postupovala výš. Najednou jsem se zarazila. *Voják!* Široká ramena, vysoká postava a... ty oči. Blankytně modré, od kterých jsem se nedokázala odtrhnout. A ten podmanivý úsměv! *Proč mu ta padnoucí uniforma tak nezvykle sluší?* Na okamžik jsem zapomněla dýchat.

„Nemohl byste si stoupnout ještě víc do cesty?“ vyhrkla jsem dřív, než jsem si stihla rozmyslet, co říkám. *Výborně, Anno. Více se znemožnit už asi nešlo.*

Teprve teď jsem si uvědomila, jak blízko stojí. A jak klidně se na mě dívá.

„Já?“ odpověděl pobaveně. „To vy jdete a nedíváte se před sebe.“ V koutcích úst mu zacukal úsměv. „Co se takhle omluvit, slečinko?“ Mrkl na mě.

„Omluvit? A za co, prosím vás?“

„Za to, že narážíte do lidí,“ zněl ještě pobaveněji.

„Prosím? Nebudu se omlouvat! Měl jste uhnout! A nejsem žádná slečinka!“ Cítila jsem, jak rudnu.

Rozesmál se.

„Jste roztomilá, když se vztekáte, ale taky pěkně tvrdohlavá. Čím jste do mě vlastně vrazila? To je encyklopedie?“

„To je román! Drzoune!“ Zamrkala jsem.

„Román?“ zopakoval, jako kdyby to slovo slyšel poprvé.

„Ano. Kniha s příběhem, s postavami, s emocemi!“ dodala jsem trpělivě. Takhle bych mluvila s dítětem.

„Aha,“ přikývl vážně. „Tak to bych měl být poctěn, že? Srazila mě krásná, vzteklá, tvrdohlavá slečinka s dramatickým románem.“

„Haha,“ ušklíbla jsem se. „Očividně vás knihy příliš neoslovují.“

„Jsem spíš přes mapy.“ Mrkl na mě. Najednou působil... záhadněji.

„Ó, jak praktické.“ Protočila jsem oči.

„A jak sarkastické,“ oplatil mi s úsměvem, který mě znovu dopálil.

„Jak se jmenujete, slečno?“

„A proč vás to zajímá?“

„Jen tak. Rád bych věděl aspoň jméno ženy, která do mě narazila s dramatickým románem.“ Znovu to mrknutí.

„Až se naučíte slušnému chování, možná vám někdy řeknu své jméno!“ odsekla jsem povýšeně. „A co vaše jméno, pane?“

„A proč to chcete vědět vy?“ opáčil s nevinným výrazem.

„Ráda bych znala jméno muže, který stojí jako sloup uprostřed cesty a neví, co je román.“

Zasmál se. *On se mi normálně směje!?*

„Až přiznáte, že jste do mě vrazila jako první, slečinko!“

Já ti dám slečinko... pomyslela jsem si kysele. A přesto jsem nedokázala popřít, že mi jeho přítomnost dělá zvláště dobře.

Přistoupil o krok blíž, sklonil se pro knihu a opatrně mi ji podal. Při mém pokusu si ji od něj vzít však sevřel desky o něco pevněji. Viděla jsem, jak se baví.

„Můžete mi ji vrátit?! Prosím!“ Snažila jsem se mu silou vyrvat knihu z rukou.

„Jistě.“ Ucítil můj tlak ruky a naschvál ji ještě více zmáčkl. Vypadalo to, jako bych se přetahovala se psem o hračku. To, že ji náhle pustí, jsem nečekala. Ztratila jsem rovnováhu a začala padat dozadu. Než jsem se vzpamatovala, zachytil mě kolem pasu a přitáhl si mě k sobě. V té vteřině jako by se čas zastavil a já měla pocit, že se mezi námi něco změnilo.

Zamyšleně jsem se ponořila do jeho očí a zjistila, že moje srdce začalo bušit o něco rychleji. Z jeho výrazu mě okamžitě cosi zaskočilo. Snad nějaký záblesk, jak si mě prohlíží. *Že by si představoval, jak mi líbá krk?* Zčervenala jsem až po kořínky vlasů. Mírně se usmál. *Musím být rudá jako rajče.* Zkoumal mé oči a já zkoumala ty jeho. Nevědomky jsem měla ruku položenou na jeho hrudi. Pod mou dlaní divoce pulzoval jeho zběsilý tep, který měl navíc naprosto stejné tempo jako můj vlastní. Přidržel mě pevněji jednou rukou kolem pasu a druhou mi přejel po tváři.

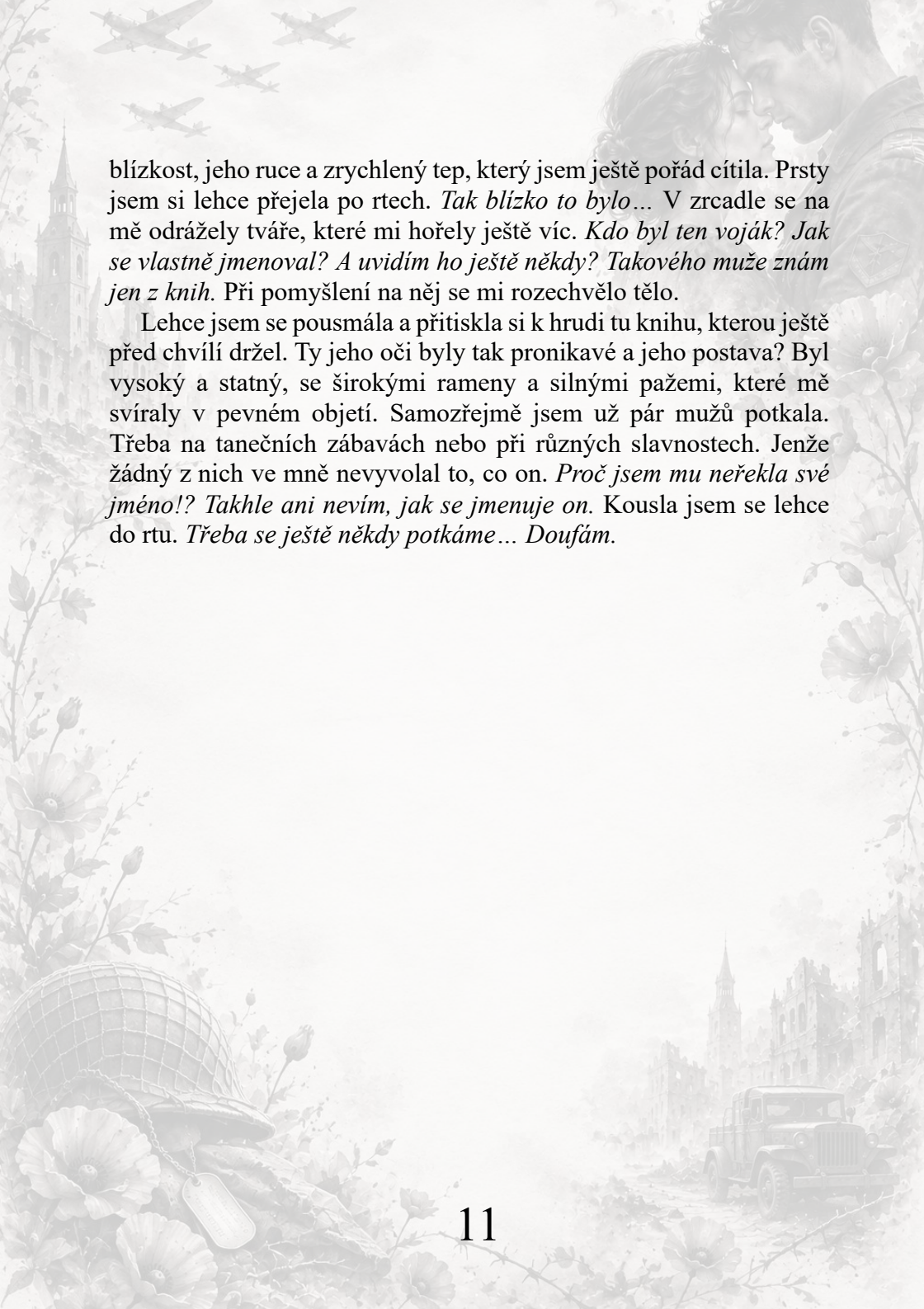
Byl tak blízko. Velmi blízko. Schoval mi pramínek za ucho a lehce sjel prsty do vlasů, aby si mě přitáhl ještě o kousek blíž. Jeho rty byly najednou jen pár centimetrů od mých. Podlamovala se mi kolena a přestala jsem vnímat všechno kolem. Vítr, hlasy vojáků, dokonce i vlastní strach. Existoval jen on a ten nepatrný prostor mezi námi, který se každou vteřinou zmenšoval.

V tu chvíli nás z našeho tichého světa vytrhl hlasitý rachot projíždějícího tanku.

Oba jsme sebou trhli. Pustil mě a rychle jsme od sebe ustoupili. Sklopila jsem zrak. On mezitím natáhl ruku s mou knihou.

„Děkuji,“ zamumlala jsem zmateně, a než stihl zareagovat, rychlým krokem jsem se vydala domů. *Návštěva knihovny bude muset počkat.*

Otevřela jsem vrátka a nechala je dokořán. Vyběhla jsem po schodech tak rychle, až jsem u posledního schodu málem zakopla. Jakmile za mnou zacvakly dveře, opřela jsem se o ně a snažila se popadnout dech. V hlavě se mi znovu vybavila ta chvíle. Jeho

blízkost, jeho ruce a zrychlený tep, který jsem ještě pořád cítila. Prsty jsem si lehce přejela po rtech. *Tak blízko to bylo...* V zrcadle se na mě odrážely tváře, které mi hořely ještě víc. *Kdo byl ten voják? Jak se vlastně jmenoval? A uvidím ho ještě někdy? Takového muže znám jen z knih.* Při pomýšlení na něj se mi rozechvělo tělo.

Lehce jsem se pousmála a přitiskla si k hrudi tu knihu, kterou ještě před chvílí držel. Ty jeho oči byly tak pronikavé a jeho postava? Byl vysoký a statný, se širokými rameny a silnými pažemi, které mě svíraly v pevném objetí. Samozřejmě jsem už pár mužů potkala. Třeba na tanečních zábavách nebo při různých slavnostech. Jenže žádný z nich ve mně nevyvolal to, co on. *Proč jsem mu neřekla své jméno!? Takhle ani nevím, jak se jmenuje on.* Kousla jsem se lehce do rtu. *Třeba se ještě někdy potkáme... Doufám.*

Kapitola 2

Začínal srpen. První měsíc od příchodu vojáků do naší vesnice byl za námi. Ve vzduchu stále viselo napětí. Sice mírnější, ale přece tam bylo.

Toho pohledného vojáka už jsem od našeho prvního setkání neviděla.

Chodila jsem častěji na procházky a potkávala spoustu vojáků, ale přímo jeho ne. Musela jsem na něj neustále myslet.

V hlavě jsem si znovu a znovu přehrávala tu chvíli a ve snech se dívala do těch sladkých, blankytně modrých očí. A naše ústa? Ta byla tak blízko u sebe, že kdyby neprojel ten tank... Políbili bychom se? *A jak by asi chutnal? Sladce? Hořce?* To jsem si mohla jen domýšlet.

Letní počasí mělo jednu nevýhodu. Stříдалo se slunce s deštěm. A to bylo dnes. Lilo jako z konve. Seděla jsem v křesle a v rukou držela knihu. Nemohla jsem se soustředit. Děšť mě nenechal. Začala jsem přemýšlet o budoucnosti.

Jak dlouho bude tohle všechno trvat? Zahojí se všechny rány? Uvidím ho ještě? Zase na něj myslím.

Moje myšlenky byly úplně jinde.

Rána zvenčí mě vrátila do reality. Má zvědavost mířila ven před naši branku, ale pouze skrz okno. Stálo tam vojenské auto. Asi se něco stalo. Z auta vylezli dva vojáci v pláštěnkách. Stáli tam v tom dešti. Táta jim šel naproti. Chvíli si povídali, a pak otec ukázal směrem k našemu domu. Oba kývli a prošli naší brankou. Slyšela jsem mamku, jak jim nabízí horký čaj.

Nechtěla jsem poslouchat. Ani to moc nešlo při zavřených dveřích. *O co asi jde? Proč přišli k nám? Že by je poslal on? Ne, to těžko. Určitě nemá takovou pravomoc. A stejně, nezná mé jméno. Neví, kdo jsem, ani co dělám.*

Začala jsem nervózně chodit po místnosti. Ještě chvíli a měla bych okousané nehty. Už to byla skoro hodina. Venku už se stmívalo.

„Děkujeme za informace. Zítra tam bude. Spolehněte se,“ zaznělo zvenčí. *Kdo kde bude?* Ani jsem si nevšimla, že odešli.

Děšť ustupoval, takže bylo krásně slyšet, jak se baví. O kom to mluvili? Že by přece jen šlo o mě? Ale proč? *Snad mě nechtějí povolát do boje.* Usmála jsem se. *Nebo je mám učit číst, psát a počítat? Třeba po večerech číst romány.* Při té myšlence mi cukly koutky úst v úsměvu ještě víc.

Pozorovala jsem ty dva, jak nasedají do auta a odjíždějí. Otec ještě chvíli stál venku. Ruce měl v kapsách. Otočil se směrem k domu a zadíval se přímo do okna, za kterým jsem stála. Už z té dálky bylo poznat, že něco není v pořádku. *Něco se děje a týká se to mě.* Sklopil hlavu a šel zpět dovnitř.

„Anno? Můžeš, prosím, sejít dolů? Musím ti něco říct,“ zavolal na mě. V jeho hlase byla znát nervozita, možná i strach.

„Ano, tati? Děje se něco?“ odpověděla jsem klidným hlasem, když jsem šla po schodech za ním.

„Zlatíčko, ti vojáci, co tu byli, přišli za tebou. Potřebují pomoc. Do školy začali svázet raněné a armáda se snaží pomoci rodinám, které se teď podílejí na opravách zničených domů. Chtějí ve škole obnovit jednu třídu, aby se ty děti měly kde učit a rodiče mohli v klidu pracovat. Potřebují někoho, kdo se o ně přes den postará. Od místních zjistili, že tu bydlí učitelka. Proto přijeli, abys pomohla. Zítra si pro tebe přijedou. Ještě to můžeš odmítnout!“ dodal tichým, nejistým hlasem. Takového jsem ho snad ještě nikdy neviděla.

„Tati, půjdu ráda. Někdo se o ty děti postarat musí. A pořád lepší než sedět doma a nic nedělat.“ Objala jsem ho, aby si nedělal starosti. *A možná tím budu mít šanci znovu spatřit toho vojáčka.* „Půjdu si zabalit věci. Neřekli ti, jak dlouho tam budu?“

„Dokud někdo nezavelí...“ Upřel na mě zrak v naději, že řeknu ne. Zarazila jsem se.

„Dobře, trochu mě ta odpověď překvapila, ale neboj se, tati. Budu v pořádku a budu za vámi chodit. Ano?“ Pohládila jsem ho po tváři a šla do svého pokoje.

Zabalila jsem si všechny potřebné věci, včetně fotografií. Podívala jsem se na rozečtenou knihu a zaváhala. *Budu mít vůbec čas na čtení?* Nakonec jsem si ji přece jen vzala.

Noc byla dlouhá. Nedařilo se mi usnout a neustále jsem se převracela. Na jednu stranu jsem se těšila. Konečně nebudu jen tak neklidně sedět doma. Na tu druhou se mě ale zmocňoval strach z neznámého. I když jsem školu znala jako své boty, děsila mě představa, jak budou děti vypadat. Čím všim si musely projít. Také jak bude škola vypadat, celkový chod, kolik tam bude vojáků a jaká bude doopravdy má náplň práce? Zastavila jsem ty myšlenky a otočila se na bok. Jen co se mé oči zavřely, spala jsem.

Druhý den ráno opět přijelo vojenské auto. Jeden z vojáků vylezl, aby mi pomohl s taškami. Rozloučila jsem se s rodinou a nasedla do obrněného vozidla, které mě vezlo zpět do školy. No spíše do jejich základny.

Při příjezdu mi zatrnulo. *Panebože, co to s ní udělali?* Venku stálo několik lavic. Na jedné ležely cigarety a popelníky, na jiné zbytky jídla. U dalších seděli vojáci. Špinaví a unavení. Pravděpodobně přišli z bitevního pole. Dobře jsem věděla, že si mě z dálky prohlížejí. Hlavně jeden z nich. Seděl opřený o lavici a díval se přímo na mě. Ten jeho výraz byl chladný a tvrdý. Přesto mi na něm bylo něco zvláště povědomé. Nevěděla jsem proč, ale měla jsem pocit, jako bychom se už někde viděli. *Asi tu není moc žen.*

Zničehonic padla v dáli rána. Lekla jsem se tak, až jsem instinktivně poskočila blíž k jednomu z vojáků, který mě přivezl.

„Co to bylo?“ vyplašeně jsem se zeptala.

„Ve vedlejší vesnici je naše jednotka. Vypadá to, že narazili na minu nebo na nepřátele.“ S klidným hlasem vytáhl mé kufrы z auta.

Bylo vidět, že je na tenhle hluk zvyklý. Teď ještě, abych si na tohle zvykla i já.

Vzápětí nastal chaos. Z bočních dveří školy vyběhla skupina lidí. Běželi směrem k příjíždějícím autům. Slyšela jsem nárek raněných. Mezi nimi jsem zahlédla dvě drobné postavy. Malou blondatou holčičku. V rukou držela nějakého špinavého plyšáka. Za ní stál jen o trochu větší chlapec. Vypadali na sourozence. Někdo z těch lidí se jich ujal. Zamířili ke dveřím, které vedly do školní jídelny. Zvědavost ve mně začala narůstat.

Můj doprovod mě popostrčil vpřed. Prošli jsme hlavními dveřmi a mířili k hale. Tam už bylo několik tříd. Jenže tentokrát v nich nebyly děti. Visely tu mapy, vlnky a obrazy.

Voják, který mě sem přivezl, mě doprovázel. Popisoval celou budovu, jako bych ji neznala. Docela směšné, když si vezmu, že jsem tu učila. A nejen to, jako malá jsem sem chodila. Ta škola se téměř nezměnila.

Dozvěděla jsem se, že z ředitelny si generál s kapitánem udělali vlastní místnost a ze sborovny zásobárnu léků a různých zdravotnických pomůcek. Potom mi ukázal místnost, kde prý budu s dětmi. Měla bych je hlídat, ale i vzdělávat.

Ani nevím, kolik jich je. Školní jídelna zůstala. To bylo asi jediné, co se nezměnilo. Prošli jsme druhou chodbou. Z jedné třídy pro mě měli připravený pokoj.

„Až se zabydlíte, slečno, generál a kapitán s vámi chtějí mluvit. Víte, kde je najdete?“ Kývla jsem, že vím. „Kdybyste něco potřebovala, budu v jídelně nebo se zeptejte kohokoliv tady.“

„Děkuji vám.“

Podal mi tašku a odešel. Můj rádobý pokoj byl překvapivě čistý. Měla jsem tam postel, stůl, židle, pár poliček, skříň, dokonce i druhé dveře do menší místnosti. Začala jsem si vybalovat. Oblečení jsem dala do skříně a šaty pověsila na ramínka. Knihu, kterou jsem měla s sebou, jsem položila na stůl a na poličky jsem postavila fotografie.

Převlékla jsem se do něčeho vhodnějšího, když mě chtěl sám generál vidět. Vzala jsem si dlouhou kostkovanou sukni a bílou halenku s volány a vlasy sepnula do drdolu. Jako kdybych šla do práce. Ještě jeden pohled do zrcadla a mohla jsem vyrazit.

Chodbou se linul klapot mých bot. Když jsem vešla do hlavní haly, stala jsem se středem pozornosti. Nervozita stoupala. Došla jsem k bývalé ředitelně, před kterou stál voják. Oznámila jsem mu, kdo jsem. Jen přikývl, otočil se, zaklepal a čekal na vyzvání.

„Dále!“ ozvalo se. Voják otevřel dveře, vešel dovnitř a rukou mi ukázal, kam se mám postavit. Rozhlédla jsem se po místnosti. U stolu stál postarší muž s prošeďivělým vousem a hlubokýma očima. Držel se zpříma jako starý dub. Bylo na něm vidět, že je zvyklý rozhodovat o životech mužů a nést tíhu těch rozhodnutí. Podle nášivek jsem poznala, že je generál.

Na druhé straně byl někdo opřený o stůl. Musela jsem zaostřit, protože stál proti slunci. Zarazila jsem se. *To je on, ten voják z návsi.* Zvedl hlavu a zachytil můj zrak. Na okamžik zůstal stát stejně překvapeně jako já.

„Pane!“ ozval se voják za mnou. „Tohle je slečna Anna. Učitelka, kterou jste si přál.“

„Díky, vojíne. Můžete jít!“ rozkázal generál. Vojín zasalutoval a odešel.

„Vítejte, slečno...“ Zasekl se generál při podání ruky.

„Ó, promiňte. Anna Novotná,“ zareagovala jsem.

„Těší mě, slečno Novotná. Jmenuji se Richard Falkner. Generál Richard Falkner. Nemusíte se mě bát. Pes jsem jen na nevychované vojáky.“ Začal se smát. I já se musela trochu pousmát. Jeho hlas zněl hluboce a přísně. Ale jeho smích? Jako kdyby měl dva hlasy v jednom těle. *Nedivím se, že má takovou autoritu.*

„Jsem velmi rád, že jste přišla. Vaši pomoc opravdu potřebujeme. Rozhodli jsme se obnovit třídu. To víte, dospělí se oklepou, ale ty děti? Mají ještě celý život před sebou.“ Z tváře se mu vytratil úsměv.

Ze smutné chvíle nás odtrhlo odkašlání. Generál se otočil stejným směrem jako já. „Málem bych zapomněl. Tohle je kapitán Lucas Falkner, můj starší syn. Ještě mám jednoho, Viktora, ale toho asi moc neuvidíte. Většinu času tráví s vojáky,“ dodal.

„Velice mě těší, slečno Novotná. Jsem rád, že tu jste.“ Pousmál se a podal mi ruku. Bylo by nezdvořilé mu ji nepodat? Možná, kdybychom tu byli sami...

„Také mě těší. Jsem ráda, že mohu pomoci. Pokusím se těm dětem alespoň trochu zpříjemnit chvíle. Odlákat je od těch hrozných vzpomínek, které jim válka přinesla. Co bych to byla jinak za učitelku? Mám děti ráda. A ocením, když mě budete oslovovat jen Anno.“

Ušklíbl se a mně okamžitě vzplanuly tváře. *Bože, ty oči...*

„Dobře. Řeknu někomu, aby vás doprovodil do třídy. Některé děti už by tam měly být.“

„Pokud dovolíš, otče, rád bych tady slečnu Annu doprovodil,“ vmísil se Lucas do našeho rozhovoru.

Generál s údivem zamrkal, ale pak jen klidným hlasem mluvil dál.

„Jistě! My už jsme stejně skončili. Takže, slečno Novotná, ještě jednou díky. A kdybyste něco potřebovala nebo vás někdo obtěžoval, neváhejte. Jsem tady!“

Poděkovala jsem mu a vyšla ze dveří.

Lucas ukázal směr naší chůze. Šli jsme vedle sebe, ale nemluvili. Ani jsme se na sebe nepodívali. Já jsem sledovala pouze dění kolem. Střídal se tu chaos s klidem. Bylo to trochu zmatené.

„V pořádku?“ ozval se najednou Lucas. Musel si všimnout mého výrazu.

„Jo, v pořádku. Jen že se tu moc nezastavíte, co? Pořád někdo někam běhá. Venku jsou slyšet rány...“

„Ano, to máte pravdu. Ale zvyknete si. Dejte tomu čas.“

„Mohu mít na vás dotaz?“

„Jistě, ptejte se.“

„Jak to, že vy a váš otec umíte česky?“

„Moje matka byla Češka. Její rodina hodně cestovala, a když jednou přijela do Ameriky, poznala mého otce. Zamilovali se, vzali se a měli nás. Docela vtipná romance. Mimochodem, co ten váš román? Máte ho s sebou?“

„Proč? Chcete ho půjčit? Mapy už vás omrzely?“

Zasmál se a já mu ten úsměv oplátila.

„No, přemýšlel jsem, že byste nám mohla číst před spaním.“ Zastavil se. Ruce si založil na prsou a ramenem se opřel o zed’.

„Hmm, víte, ten román je spíše pro dospělé. Možná bych vám raději doporučila nějakou dětskou knihu. Třeba Pohádky bratří Grimmů? U nich se vám i ostatním vojákům bude dobře spát. A kdybyste se náhodou bál, můžete se k někomu přitulit.“ Šťouchla jsem do něj a chtěla odejít. Jenže sotva jsem se otočila, jeho ruka vystřelila vpřed.

Chytil mě kolem pasu a přitáhl si mě zpátky k sobě. Zalapala jsem po dechu. Naše hrudě se přitiskly k sobě. Vnímala jsem každý jeho nádech.

Instinktivně jsem ho chytila za ramena. Byla pevná, široká, až nebezpečně mužná. Na okamžik jsem zapomněla dýchat. Zvedla jsem hlavu. On už se na mě díval. Pohledem sklouzl k mým rtům a pak zpátky k očím. Pomalu se ke mně naklonil. Jeho dech mě lechtal na tváři. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že ho musel slyšet i on.

„Co kdybych se přitulil k tobě, Anno...“ zašeptal. Stačil by jen malý pohyb, aby se naše ústa skutečně setkala. Stoupla jsem si na špičky. Natahoval se ke mně ještě blíž, ale já se jeho rtům vyhnula a do ucha mu jen zašeptala: „To by bylo pěkné, ale ještě jste se neomluvil!“

Zarazil se, než mu došlo, co jsem tím myslela. Rukou mě chytil za bradu a přibližoval se. Zavřela jsem oči a čekala, co se stane dál.

„Kapitáne!?“ vyrušil nás voják. „Máte se hlásit u generála.“

Chudák kluk. Musel vědět, stejně jako já, že přišel v nesprávnou chvíli.

„Odved'te tady slečnu do třídy!“

„Ano, kapitáne!“

„A my dva se ještě uvidíme. Musíme dořešit to večerní čtení.“ Mrknul a odešel.

„Slečno? Následujte mě,“ promluvil na mě voják. Souhlasně jsem kývla. Dovedl mě k místnosti, kde jsem měla učit. Poděkovala jsem mu. „Hodně štěstí,“ popřál mi a odešel.

Opatrně jsem otevřela dveře. Třída byla téměř holá. Měla jen jednu velkou tabuli, pár lavic, skřín a dvě poličky. Žádné hračky ani knihy. Nic na tvoření. Byla jsem z toho v rozpacích. Už jsem učila, ale tohle bylo jiné. Potřeba jim pomoci byla až zdrcující. Zhluboka jsem se nadechla, aby se mi netřásl hlas, a spustila jsem.

„Dobrý den, děti. Jmenuji se Anna a jsem vaše nová paní učitelka. Společně si budeme povídat, hrát si, chodit na procházky a taky si číst pohádky.“ Usmála jsem se na ně.

Děti tiše seděly a rozhlížely se kolem sebe. V jejich tvářích byl smutek, který by žádné dítě nemělo znát. *Musím něco udělat.* Všimla jsem si provázku smotaného do klubíčka. Vzala jsem ho a posadila se na zem. „Víte co?“ řekla jsem do prostoru. „Pojďte ke mně. Uděláme takový malý kruh.“ Každý stál někde jinde a rozhlížel se po sobě. Nejprve si ke mně sedl chlapec. Mohly mu být přibližně čtyři roky. Jakmile si dosedl, ostatní ho následovali. „Jste moc šikovní. Zahrajeme si takovou hru. Podržíme tento konec provázku a pošlu klubíčko dál. Ke komu se zakutálí, ten nám může říct své jméno. Chytne provázek a pošle klubíčko dál. Rozumíte mi?“ Opatrně kývli.

Mou pozornost upoutaly dvě děti, které jsem už předtím zahlédla venku: chlapec, kterému mohlo být kolem deseti let, a asi šestiletá holčička. Držela v náručí starého plyšáka. Seděli přitisknutí k sobě, hlavy skloněné. Byli špinaví od bahna a měli potřhané oblečení.

Vypadali jako dvě ztracené duše v té hrozně válce, kterou nikdy neměli poznat. Postupně se mi všichni představili. Jen ti dva moc mluvit nechťeli.

Přisedla jsem si k nim blíž.

„A jak se jmenujete vy?“ Seděli tiše a očima sledovali podlahu. Nezdálo se, že by si se mnou chtěli povídat. *Zkusíme to jinak.*

„To je ale krásný plyšáček. To je králíček?“

„Ano,“ odpověděla konečně holčička.

„A má králíček jméno?“

„Míša.“

„Těší mě, Míšo.“ Uchopila jsem plyšovou tlapku.

„A jak se jmenuješ ty, princezno?“

Váhavě si mě prohlížela, jako by přemýšlela, jestli mi může věřit.

„Jsem Klárka.“

„Klárka... A tvůj kamarád?“

„To není můj kamarád. To je můj bráška.“ Zavrtěla hlavou.

„Aha, a má ten bráška i nějaké jméno?“

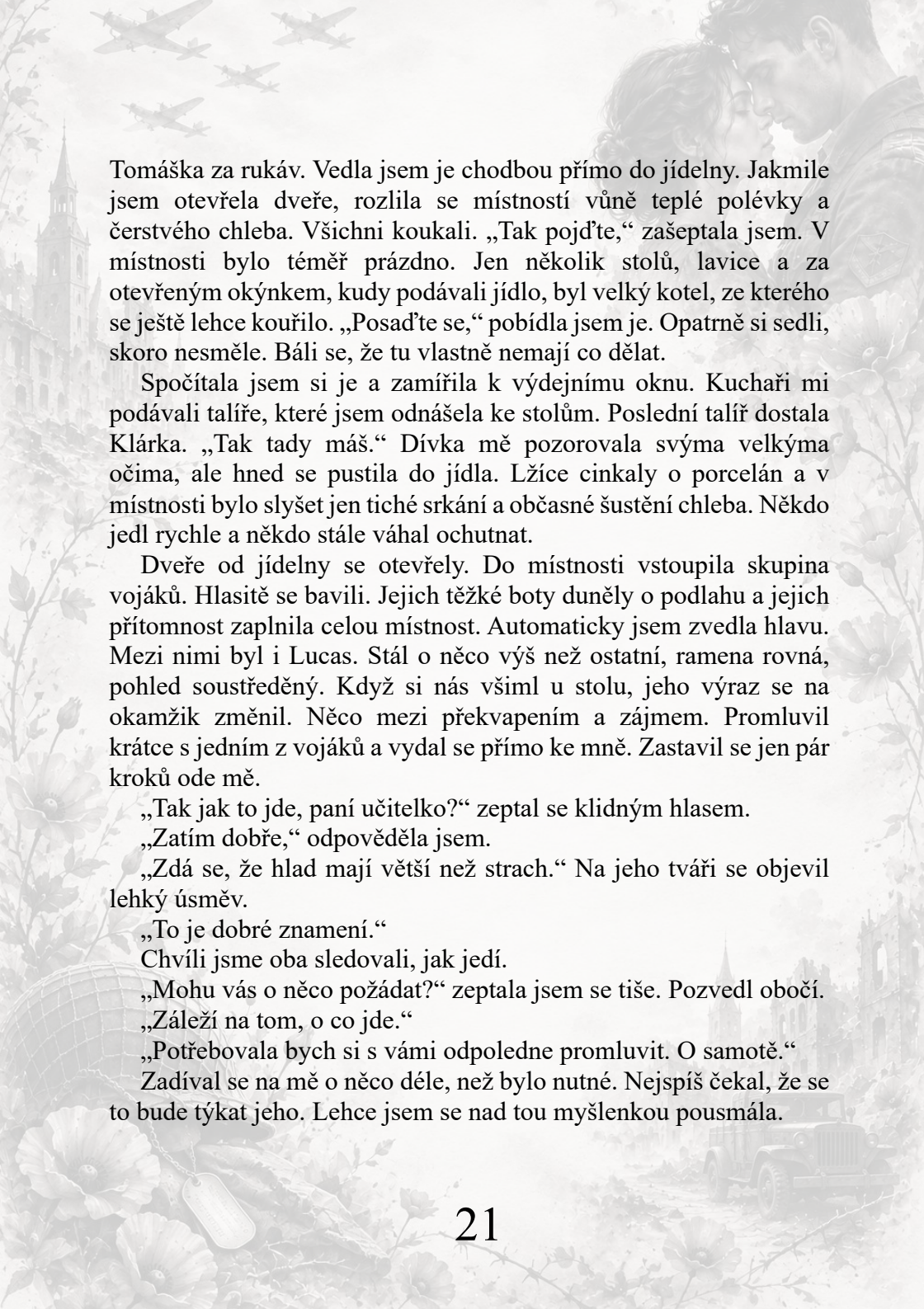
Chlapec mě celou dobu sledoval. Když ale uslyšel, že se Klárka představila, zmateně zamrkal. Klárka do něj lehce šťouchla. Otočil se mým směrem a nejspíše zamumlal: „Jsem Tomáš.“

„Ráda vás poznávám, Klárko a Tomášku. A vy mi můžete říkat Anno. Dobře?“

„Dobře,“ odpověděli jednohlasně.

Rozhlédla jsem se po třídě. Ostatní se také seznamovali, a dokonce si někteří hráli s klubičkem. Po chvíli jsem pocítila hlad. A děti na tom musely být stejně. Hodiny na zdi neúprosně ukazovaly dvanáct. *To už je dvanáct?* „Tak jo, myslím, že jsme se pěkně seznámili. A víte co? Já mám hlad! A co vy?“ Několik dětí okamžitě zvedlo hlavu. V jejich očích se poprvé objevil malý záblesk radosti. „Půjdeme do jídelny, a až se dobře najíme, vrátíme se sem.“

Seřadili jsme se u dveří. Nestáli vedle sebe ani se nedrželi za ruce. Jen šli tiše. Klárka pevně svírala svého plyšáka Míšu a držela se

Tomáška za rukáv. Vedla jsem je chodbou přímo do jídelny. Jakmile jsem otevřela dveře, rozlila se místností vůně teplé polévky a čerstvého chleba. Všichni koukali. „Tak pojďte,“ zašeptala jsem. V místnosti bylo téměř prázdkno. Jen několik stolů, lavice a za otevřeným okýnkem, kudy podávali jídlo, byl velký kotel, ze kterého se ještě lehce kouřilo. „Posaďte se,“ pobídla jsem je. Opatrně si sedli, skoro nesměle. Báli se, že tu vlastně nemají co dělat.

Spočítala jsem si je a zamířila k výdejnímu oknu. Kuchaři mi podávali talíře, které jsem odnášela ke stolům. Poslední talíř dostala Klárka. „Tak tady máš.“ Dívka mě pozorovala svýma velkýma očima, ale hned se pustila do jídla. Lžíce cinkaly o porcelán a v místnosti bylo slyšet jen tiché srkání a občasné šustění chleba. Někdo jedl rychle a někdo stále váhal ochutnat.

Dveře od jídelny se otevřely. Do místnosti vstoupila skupina vojáků. Hlasitě se bavili. Jejich těžké boty duněly o podlahu a jejich přítomnost zaplnila celou místnost. Automaticky jsem zvedla hlavu. Mezi nimi byl i Lucas. Stál o něco výš než ostatní, ramena rovná, pohled soustředěný. Když si nás všiml u stolu, jeho výraz se na okamžik změnil. Něco mezi překvapením a zájmem. Promluvil krátce s jedním z vojáků a vydal se přímo ke mně. Zastavil se jen pár kroků ode mě.

„Tak jak to jde, paní učitelko?“ zeptal se klidným hlasem.

„Zatím dobře,“ odpovíděla jsem.

„Zdá se, že hlad mají větší než strach.“ Na jeho tváři se objevil lehký úsměv.

„To je dobré znamení.“

Chvíli jsme oba sledovali, jak jedí.

„Mohu vás o něco požádat?“ zeptala jsem se tiše. Pozvedl obočí.

„Záleží na tom, o co jde.“

„Potřebovala bych si s vámi odpoledne promluvit. O samotě.“

Zadíval se na mě o něco déle, než bylo nutné. Nejspíš čekal, že se to bude týkat jeho. Lehce jsem se nad tou myšlenkou pousmála.

„Dobře,“ přikývl nakonec. „Najdete mě po službě. Budu na dvoře.“

Koukl se na děti u stolu, otočil se a vrátil se ke svým mužům. Sledovala jsem, jak odchází. Konečně jsem ho viděla zezadu, a tak jsem si ho mohla pořádně prohlédnout. Vždyť on mě pozoroval celou dobu, tak proč bych nemohla pro jednou i já.

Jeho široká ramena a vysoká postava mu dodávaly na obrovské přitažlivosti, která mě nutila na něj neustále zírat. A když udělal pár kroků, musela jsem v duchu uznat, že příroda byla k panu kapitánovi víc než štedrá.

Anno, ty povrchnice! okřikla jsem se v duchu. Rychle jsem od něj odvrátila hlavu a snažila se tvářit, že mě zajímá něco úplně jiného.

Do jídelny přišla další skupinka. Byla ještě o něco hlasitější. Ke kapitánovi šel jeden z vojáků. Objali se a něčemu se smáli. Pozorovala jsem je.

Ten voják. To je ten, co mě sledoval venku na té lavičce. Kdo to může být?

Nemohla jsem se dívat déle, všichni už měli dojedeno, a tak byl čas na odpočinek. Vzala jsem talíře a odnesla je. *Ted' mi došlo, že jsem sama nejedla. No nic, najím se později. Musím je odvést zpátky do třídy.*

„Tak, zlatička, vrátíme se zpátky.“

Ve třídě na nich bylo vidět, že jsou unavené. Neměli jsme žádné postele ani matrace. Napadlo mě prozkoumat skříň. Otevřela jsem ji, ale moc věcí v ní nebylo. Jen dvě malé dřevěné hračky pokryté prachem. Dále tu byly tužky, notes, křídly, jedna kniha a pár příkrývek, které jsem vyndala a rozprostřela po třídě. Naštěstí jsem měla jenom šest žáků, ale takhle to dál nešlo. Další budou určitě přibývat. Proto ta schůzka s kapitánem. Děti si lehly na deky a zbylými se přikryly.

Ve skříni ležela pouze jedna kniha. A to Bible. *Opravdu? To je jediná kniha, kterou tu mám?* Musela jsem improvizovat. *No tak, Anno, znáš spousty příběhů. Á, už to mám.*

„Tak. Sice tu nemáme žádnou vhodnou knihu pro vás, ale to nevadí. Dnes vám něco vymyslím a slibuji, že to napravím. Dojdu do knihovny a nějaké si vypůjčím. Časem se mnou půjdete i vy. Společně si potom vybereme další příběhy, až ty první přečteme.“ V hlavě mi naskočila pohádka O dvanácti měsíčkách. Všichni už leželi a já začala vyprávět takovým polotichým hlasem. Chodila jsem po třídě co nejtíšeji. Za chvíli všem padala víčka. Jen Tomášek ještě nespál. Ležel na boku a stále mě pozoroval. V jeho očích bylo něco víc než jen zvědavost. Spíš kontroloval, jestli tu opravdu zůstanu. Usmála jsem se na něj a pokračovala v příběhu. Na konci už spali opravdu všichni.

Po hodině jsem začala všechny budit. Někteří se probrali hned, jiným to chvíli trvalo. Jeden z vojáků nám mezitím přinesl košík krásných červených jablek. Byla to naše malá svačinka.

Hodiny právě odbily třetí. Ozvalo se zaklepání.

„Dále?“ Dveře se pootevřely a v nich se objevila mladá žena se šátkem na hlavě.

„Mamííííí!“ ozvalo se. Honzík vyběhl celý nadšený jí přímo do náruče. Objala ho pevně a s láskou. Poděkovala mi a odešli spolu.

Postupně si takto chodili i ostatní rodiče pro své ratolesti. Když hodiny odbily pátou, zůstaly ve třídě pouze dvě děti. Nedalo mi to. Musela jsem se zeptat.

„Tomášku, Klárko, kde máte vy své rodiče?“ Tomášek sklopil oči.

„Nemáme...“ odpověděl.

„Stali se z nich andělé,“ hlesla Klárka a v očích se jí zaleskly slzy.

„Ted' si létají nad mraky a pozorují nás.“

Zůstala jsem na ně chvíli nevěřícně hledět. *Panebože. To snad ne. Chudácci malí. Co ted'? Co mám proboha udělat? Začala jsem přemýšlet. Přece je neodvedu k cizím lidem.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy V náruči vojáka.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.